

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **J. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným
sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23.8.2017,
č.j. KrÚ 57512/2017,**

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno napadené rozhodnutí Městského úřadu Letohrad, Kanceláře tajemníka, ze dne 19. 5. 2017, č. j. 0002939/2017/MULET/1210/98, v jeho výroku I. tak, že obviněný (nynější žalobce) J. V., je vinen přestupkem proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích – úmyslně narušil občanské soužití schválnostmi. Tohoto přestupku se

dopustil tím, že dne 23. 9. 2016 schválně znemožnil opravu štítové zdi na domě č. p. X v ulici N. m. v L., majitelky Mgr. Bc. R. B. tak, že v dopoledních hodinách ze střechy svého domu č. p. X v ulici N. m. v L. schválně vystrčil dvě trubky, přestože mu plánované práce byly několikrát oznámeny (Mgr. Bc. R. B. a firmou Rekos Ševčík s.r.o. Žamberk – zde je zmínka o potřebě přístupu nad jeho střechu). Jelikož plánované práce nemohly být v uvedený den provedeny, vznikla jednáním J. V. Mgr. Bc. R. B. škoda. Tímto jednáním obviněný úmyslně narušil občanské soužití schválnostmi (výrok A.). Dále jím bylo rozhodnuto, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání obviněného Jiřího Vítka směřující proti ostatním částem zamítá a rozhodnutí prvostupňového orgánu č. j. 0002939/2017/MULET/1210/98, ze dne 19. 5. 2017, se ve výrocích II., III. a IV. potvrzuje (výrok B.).

2. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:
3. Předně namítl, že i v případě opravy střechy poškozené z jeřábu by muselo být zasaženo do konstrukce střechy jeho domu, k čemuž byl potřeba jeho souhlas, který však neudělal, a proto bylo třeba se jej domáhat soudní cestou. Stavební záměr poškozené podléhá dle žalobcova názoru stavebnímu povolení, resp. ohlášení stavby, pročez je žalobce přesvědčen, že oznamovatelka neměla z důvodu absence stavebního povolení právo práce provádět, natož se pohybovat nad žalobcovou střechou. Žalobce rovněž poukázal na ust. § 1022 občanského zákoníku, kdy podle něj není možné toto ustanovení chápat tak, že vlastník pozemku nemůže bez dalšího vstoupit na sousední pozemek za účelem provedení prací na svém pozemku, když je přesvědčen o jejich nutnosti, ale má pouze právo na sousedovi požadovat, aby provedení prací snášel. Pokud soused této žádosti nevyhoví, nezbývá než se obrátit na soud. Žalobce dále namítal, že poškozená nepožádala stavební úřad o projednání nařízení k strpění provedení fasády nad střechou žalobce dle stavebního zákona, ačkoliv žalobce vyjádřil svůj nesouhlas dopisem ze dne 6. 3. 2015 a nejednalo se o nutné udržovací práce, jejichž provedení by bylo ve veřejném zájmu. Další námitky žalobce směřovaly k tomu, že žalobce chránil svůj majetek, neboť se strany poškozené došlo již v minulosti k poškození jeho nemovitosti, že v přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že trubky osazené na střeše žalobce byly příčinou neprovedení prací, když tou mohlo být zjištění stavebníka, že nejsou splněné podmínky stanovené v normě ČSN ISO 12480-1, a že správní orgány opírají své rozhodnutí o zjištění, že anténu na tyč neumístil, ačkoliv stavební úřad zahájil řízení o nařízení odstranění stavby a hodlal nařídit odstranění tyče. Závěrem své žaloby žalobce zmínil skutečnost, že dotčené nemovité věci se nacházejí v městské památkové zóně Letohrad, tudíž ke stavebnímu záměru poškozené měl dát závazné stanovisko orgán památkové péče, což se nestalo. Při jednání soudu dne 13.6.2018 předložil žalobce vyjádření, v němž jednak doplnil svou argumentaci obsaženou v žalobě a uvedl v ní další nové námitky (např. že ve vyčíslení škody „*není uveden žádný plech*“, že „*náhodou přijel domů ve čtvrtek dne 22.9.2016 před obědem. Takřka hned dostal papír o uzávěrce*“).
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Předně krajský soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je

třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

8. „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
9. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:
10. „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

13. Ze správního spisu krajský soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:
14. Dne 25. 11. 2016 obdržel Městský úřad Letohrad (dále jen „správní orgán prvního stupně“) od Městské policie Letohrad oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl dopustit žalobce tím, že schválně znemožnil opravu štítové zdi domu poškozené. Dle úředního záznamu se dne 23. 9. 2016 objevily na střeše domu žalobce dvě lešenové trubky, které bránily bezpečné práci pracovníků zavěšených na plošině jeřábu. Žalobce byl strážníkem městské policie vyzván k okamžitému odstranění trubek, což odmítl. Na základě výše uvedeného oznámení zahájil prvostupňový orgán oznámením ze dne 8. 2. 2017 se žalobcem řízení o přestupku úmyslného narušení občanského soužití schválnostmi dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.
15. Od provozovatele poštovních služeb bylo dotazem správního orgánu prvního stupně zjištěno, že dopis poškozené Mgr. Bc. . B. ze dne 18. 2. 2016, ve kterém oznamuje žalobci, že cca od května tohoto roku bude realizovat fasádu domu, byl žalobci doručen dne 24. 2. 2016. Sdělení společnosti REKOS Ševčík s.r.o., ve kterém informuje žalobce o stavebních pracích, které začne provádět na domě poškozené cca od 1. 9. 2016, včetně popisu prací, způsobu jejich provedení a poučení o tom, že pokud nebude souhlasit s tímto návrhem, bude stavebník nucen požádat o spolupráci odbor výstavby a životního prostředí Městského úřadu v Letohradě ohledně umožnění přístupu na střechu žalobce, převzal žalobce dne 22. 8. 2016.
16. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí i s právním názorem vysloveným v rozhodnutích správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
17. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci:
18. Žalobce setrval i ve své žalobě na námitce, že nebyl vyrozuměn o stavebních pracích na domě poškozené, a že trubky ze střechy svého domu vysunul, aby na ně umístil anténu. Současně však namítá, že měl strach z poničení svého majetku stavebními pracemi. Soud v první řadě konstatuje, že žalobce byl prokazatelně vyrozuměn o tom, že na sousedním domě budou prováděny stavební práce, neboť mu dne 24. 2. 2016 bylo doručeno oznámení od poškozené, dne 22. 8. 2016 sdělení stavebníka a dále bylo den před plánovanou rekonstrukcí vhozeno žalobci do schránky oznámení od stavebníka o tom, že mezi 12. a 19. hodinou a dále následující den dojde k omezení provozu v ulici z důvodu umístění jeřábu. Tato skutečnost dále vyplývá i z výpovědi poškozené a svědků H. a Š., kteří shodně vypověděli, že žalobce již dříve avizoval znemožnění rekonstrukce domu poškozené. Rovněž svědkyně S., která je přítelkyní žalobce, vypověděla, že den před plánovanou akcí jim bylo vhozeno do poštovní schránky oznámení stavebníka o příjezdu jeřábu. Tvrzení žalobce, že o plánované rekonstrukci nevěděl, proto nemůže být pravdivé. Dle sdělení svědků B., Št. a Š. se trubky na střeše žalobce objevily těsně před příjezdem jeřábu, v minulosti se na jeho střeše tyto trubky nikdy neobjevily. Anténu na ně poté neumístil. Je nepochybné, že žalobce tímto postupem sledoval znemožnění prací na domě poškozené,

nikoliv umístění antény za účelem zlepšení příjmu televizního signálu. Žalobce sice v žalobě argumentuje, proč tyče nakonec ze střechy svého domu odstranil a snaží se těmito tvrzeními podepřít svůj závěr o vztyčení tyčí za účelem umístění antény, avšak pokud by žalobce opravdu umístěním tyčí na střese domu sledoval tento záměr, nebyl by pro něho jistě problém na výzvu přítomných policistů po dobu dvou dnů rekonstrukce domu poškozené tyče ze své střechy odstranit a potom je zase na střechu vrátit, neboť se nejedná o nijak časově ani fyzicky náročný úkon. Z přístupu žalobce, kdy zasahujícím policistům sdělil, že tyče odstraní, až druhý den přijede z ryb, je zřejmé, že mu muselo být jasné, že stavební práce na domě poškozené nebudou moci být uskutečněny, což bylo ostatně cílem jeho jednání. Krajský soud dále doplňuje, že poškozená nemá jakoukoliv zákonnou povinnost předkládat žalobci záruky k náhradě případné způsobené škody. Pokud by skutečně stavebními pracemi nějaká škoda na nemovitých věcech žalobce vznikla, plyne povinnost k její náhradě z příslušných právních předpisů.

19. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobce, že není povinen snášet přístup na svůj pozemek za účelem provedení stavebních prací, kdy odkazuje na ust. § 1022 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen „občanský zákoník“). Odkaz žalobce na toto zákonné ustanovení však není případný. Jelikož stavební práce neměly být prováděny užitím pozemku žalobce, nýbrž pracemi z plošiny zavěšené na jeřábu nad jeho nemovitými věcmi, bude se na danou věc aplikovat ust. § 1023 občanského zákoníku. Podle tohoto ustanovení musí vlastník pozemku snášet užívání prostoru nad pozemkem nebo pod pozemkem, je-li pro to důležitý důvod a děje-li se to takovým způsobem, že vlastník nemůže mít rozumný důvod tomu bránit.

O takovou situaci se jednalo i v daném případě, jelikož žalobce nemohl mít žádný rozumný důvod bránit zateplení domu poškozené a provedení jádrové omítky včetně povrchové úpravy na štítové straně domu, kterými by nebylo nijak zasaženo do jeho nemovitých věcí.

20. Co se týká námitky žalobce ohledně toho, že práce na domě poškozené nebyly ve veřejném zájmu, krajský soud uvádí, že obecně lze veřejný zájem definovat tak, že se jedná o zájem, který by bylo možné označit za obecně prospěšný, jehož nositeli je společenství lidí – veřejnost, popř. zájmy, u nichž jde o tzv. zájmy společnosti. Nepochybně je veřejný zájem opakem tzv. soukromého zájmu. Je nutné rozlišit veřejný zájem chráněný ustanovením § 86 stavebního zákona a ochranu případně existujících práv soukromých. Chráněný veřejný zájem, jak vyplývá z § 86 odst. 1 stavebního zákona, je údržba

staveb v dobrém stavebním stavu, ve stavu požární a hygienické bezvadnosti, bez znehodnocování stavby, bez ohrožení jejího vzhledu a se snahou o prodloužení její užitelnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86). V daném případě, kdy poškozené vzniká neošetřeným úžlabím na jejím domě škoda, se jedná jeho opravou nepochybně o údržbu stavby v dobrém stavebním stavu, v souladu s veřejným zájmem. Ostatně i sám žalobce ve své žalobě připouští nezbytnost oplechování střechy, aby z omítky poškozené a ze střechy žalobce nezatékalo do stěn obou domů.

21. Další námitky žalobce směřují proti tomu, že nemovité věci poškozené se nacházejí v městské památkové zóně, tudíž potřebovala ke svému stavebnímu záměru závazné stanovisko orgánu památkové péče, že stavebníkem nebyla dodržena norma ČSN ISO 12480-1, a že oznamovatelka z důvodu absence stavebního povolení neměla právo stavební práce provádět. Tyto námitky se týkají neopatření si všech potřebných povolení k realizaci

stavebních prací poškozenou. To však není předmětem tohoto řízení. V projednávané věci nejde o to, zda měla poškozená zajištěna všechna potřebná povolení, ale zda žalobce vystrčil ze své střechy lešenářské trubky schválně, účelově, aby těsně před zahájením stavebních prací tyto práce znemožnil. Z výše uvedeného je zřejmé, že účelem jednání žalobce bylo minimálně znesnadnit, spíše zcela znemožnit provedení zmíněných prací na jejích nemovitých věcech, čímž poškozenou schválně vyprovokoval, rozzlobil a narušil tím pokojné občanské soužití mezi sousedy.

22. K novým námitkám, které žalobce uvedl až ve vyjádření, předloženém dne 13.6.2018 při jednání soudu, je třeba uvést, že vzhledem k zásadě koncentrace řízení nebylo možné žalobu rozšiřovat o další žalobní body (§71 odst. 2 s.ř.s.). Další žalobní námitky vznesené po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů nelze skrýt pod zmíněné „vyjádření“, jak bylo toto podání označeno, jelikož takový postup (i kdyby se nejednalo o další nové žalobní body, ale jen o upřesnění žaloby či její doplnění s rozvedením již uplatněných žalobních bodů) již *„nemůže v takovém případě přinášet v zásadě nic nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když v opačném případě by byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření žaloby o další žalobní bod“* (srov. rozsudek NSS ze dne 18.4.2013, č.j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a zmíněným doplňujícím podáním je jen rozvedl a konkretizoval, tak by musel toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě s ohledem ke zmíněné koncentrační zásadě, ostatně jak NSS výstižně konstatoval, *„uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 20.12.2017, č.j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).
23. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému toto právo nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce